

Gräns glasets styrka

Var går glasets gränser?

När övergår glasmassan i ett konstverk till ett material bland andra material?

Tål glas att behandlas hur som helst? Glas har ju, trots allt, speciella egenskaper, egenskaper som gör glasets unikt.

Glas

Lilla Nyborg, Borgholm: Femton glaskonstnärer

Glas har täthet, sprödhet och klarhet, men också tyngd och rörelse. Glas är ett levande material som under en skicklig konstnärs händer balanserar på gränsen till det omöjliga. Glasets ger oss – i sin fulländade form – känslan av att spegla, inte bara luften och vattnet, utan också eld och kyla.

Är det då rätt att – i en strävan efter det ovanliga för det ovanligas egen skull – tynga glasets med ovidkommande ma-

terial och egenskaper?

Frågan är viktig. Det svenska glasets påverkas i dag av strömningar från många olika håll. De fria glaskonstnärerna låter sig också påverkas, påverkas till ett fritt experimenterande som ibland leder till alltför söka materialkombinationer.

□ Ingen glaskänsla

När ett femton-tal glaskonstnärer nu ställer ut på Galleri Lilla Nyborg i Borgholm upplever man också starkt de olika strömningarna inom svenskt glas.

Här finns glasskulpturer som berövats varje uns av glaskänsla, men också föremål som inom sig bär allt det bästa av svensk glastradition.

Jerker Persson och Richard Rackman, med egen hytta i Båstadstrakten, arbetar i en tämligen typisk 80-talsstil. Påbörjade, men sällan avslutade rörelser och former, ställs samman till komplicerade skulpturer som ofta känns alltför överlastade. Visserligen är de runda formerna med löst hängande

glasdetaljer och det ofta spetsiga formspråket, postmodernistiskt roligt, men känslan av glas har på vägen gått förlorad.

□ 80-talskänsla

Då besitter Ann Wählström och Gunnel Sahlin – även de delvis skolade i amerikansk anda – en helt annan glaskänsla. Ann och Gunnel, som ganska nyligen börjat arbeta i glas, har med fingertoppskänsla fångat glasets speciella egenskaper. Andock andas både Gunnels prickiga burk och Anns pokal en genuin 80-talskänsla. Känslan finns i de uppkäftiga färgkombinationerna och det kraftfulla formspråket.

Det är inte heller någon tvekan om att Monica Backströms glas är gjort i år. På raka burkar och vaser i stram form upprepar Monica, i ett mönster i platina och svart, enkla och strama tecken. Den silverskimrande tonen är ju Monicas egen – vem minns inte ingjutna nät, fattigmanssilver och rymdkonernas glittrande yttre – men även om materialkombinationen är bekant är

Hans Frode: Fågel. Foto: Jonas Ekströmer

formspråket nytt och fräscht.

□ Lekfullhet

Detsamma gäller Göran Wärf och Kjell Engman. Nog är det lätt att känna igen både Kjell Engmans pensel och den balongvälvda skålens öppna rymd, men Kjell spänner nu formen ytterligare. Kjell är en spännande och skicklig företrädare för ett 80-talsglas som har djupa rötter i den svenska glastraditionen. Föremålen är fyllda av lekfullhet och glädje, en nyfikenhet som är stimulerande, men också av respekt för glasets som material. Kjell driver glasets till dess yttersta form, men han förlorar aldrig känslan för glasets som ett unikt material med mycket speciella egenskaper.

GUNILLA PETRI